

Sygn. akt II AKzw 87/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Różański
Protokolant:	st. sekr. sądowy Halina Rączy

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Mariusza Chudzika

po rozpoznaniu sprawy **K. M.**

z powodu zażalenie skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt III Kow 2218/12

o zwolnienie od obowiązku leczenia odwykowego

podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.w. oraz art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

I. ***u c h y l i ć*** zaskarżone postanowienie i ***u m o r z y ć*** postępowanie w przedmiocie wniosku skazanego K. M. o zwolnienie od obowiązku leczenia odwykowego,

II. wydatkami związanymi z postępowaniem odwoławczym ***o b c i ą ż y ć*** Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie, na podstawie art. 117 k.k.w., nie uwzględnił wniosku skazanego K. M. o zwolnienie z leczenia odwykowego wywodząc, że skoro skazany jest osobą uzależnioną od alkoholu to winien być poddany odpowiedniemu leczeniu w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany wywodząc, że wymóg leczenia przymusowego utrudnia mu odbywanie kary, a skoro przez okres ostatnich 6 lat nie nadużywał alkoholu to brak jest podstaw do przyjęcia, że nie poradzi sobie z tym problemem po wyjściu na wolność.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego skutkuje uchynieniem zaskarżonego postanowienia i umorzeniem postępowania w przedmiocie wniosku skazanego z uwagi na brak podstaw do jego wydania.

Z treści art. 117 k.k.w. wynika, że podstawą decyzji sądu penitencjarnego o zastosowaniu wobec skazanego uzależnionego od alkoholu leczenia odwykowego jest stwierdzenie uzależnienia oraz brak zgody samego skazanego

na poddanie się takiemu leczeniu. Spełnienie tych przesłanek obliguje sąd do wydania decyzji o zastosowania wobec skazanego stosownego leczenia odwykowego.

W związku z tym w razie orzeczenia wobec skazanego przymusowego leczenia odwykowego, w trybie przepisu art. 117 k.k.w., tak jak ma to miejsce w realiach niniejszej sprawy, nie jest możliwe odstąpienie od tej decyzji, gdyż byłoby to sprzeczne z celem i istotą omawianej instytucji.

Skoro postępowanie w przedmiocie przymusowego leczenia odwykowego wdrażane jest w przypadku braku zgody skazanego to w związku z tym późniejsze wnioski skazanego o odstąpienie od tego leczenia z powołaniem się na brak podstaw do jego wdrożenia i uciążliwości z tym związane nie nakładają na sąd obowiązku wydawania decyzji procesowej w tym zakresie.

Zgodnie zaś z art. 15 § 1 k.k.w. sąd umarza postępowanie wykonawcze w przypadku zaistnienia okoliczności wyłączającej to postępowanie, przy czym przyjmuje się, iż sąd na podstawie tegoż przepisu uprawniony jest do umorzenia prowadzonego postępowania incydentalnego.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.